

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 30 maja 2018r

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Ratajczak

Ławnicy: -----

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Słup- Ostrawska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2018 r w Poznaniu

sprawy z powództwa L. K. (1) (P. (...)) i M. K. (P. (...))

przeciwko **Towarzystwo (...) SA z siedzibą w W. (KRS (...))**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki L. K. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 40.000zł (czterdzieści tysięcy zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2015r do dnia zapłaty

2. **W pozostałej części powództwo L. K. (1) oddala**

3. Kosztami postępowanie w zakresie powództwa L. K. (1) w 56% obciąża powódkę a w 44 % pozwanego, pozostawiając szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu

4. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki M. K. tytułem zadośćuczynienia kwotę 25.000zł (dwadzieścia pięć tysięcy zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2015r do dnia zapłaty

5. W pozostałej części powództwo M. K. oddala

6. Kosztami postępowania w zakresie powództwa M. K. w 44% obciąża powódkę a w 56 % pozwanego, pozostawiając szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu

/-/ SSO Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lutego 2016 roku (k. 1- 41) powódki L. K. (1) i M. K. wniosły o zasądzenie na rzecz powódki L. K. (1) kwoty 90.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty; zasądzenie na rzecz powódki M. K. kwoty 45.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonym od dnia 13 marca 2015 roku; zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki L. K. (1) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 14.400 zł; zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki M. K. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 9.600 zł; zasądzenie od pozwanej solidarnie na rzecz powódkę zwrotu opłaty od udzielonych pełnomocnictw w kwocie 51 zł; zwolnienie powódek od kosztów sądowych w całości.

W treści uzasadnienia pozwu powódki wskazały, iż w dniu 16 listopada 2009 roku doszło do wypadku drogowego, kierująca pojazdem P. S. naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w wyniku czego doprowadziła do

zderzenia z innym pojazdem. Na skutek doznanych obrażeń H. K. (1) pasażerka pojazdu, którym kierowała P. S. poniosła śmierć. W dniu zdarzenia pojazd sprawcy wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Po zgłoszeniu szkody strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne w wyniku którego podjęła decyzję o wypłacie na rzecz powódki L. K. (1) zadośćuczynienia w kwocie 40.000 zł oraz odmówiła wypłaty świadczenia z tytułu odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej. Na rzecz powódki M. K. pozwany przyznał kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Pozwany (...) Towarzystwo (...) spółka Akcyjna w odpowiedzi na pozew z dnia 11 lipca 2016 roku (k. 97-128) wniósł o oddalenie powództwa powódki ad.1 w całości; oddalenie powództwa powódki ad 2 w całości; zasądzenie od powódek na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm, przepisanych, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W treści pisma pozwany wskazał, iż uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i decyzjami z dnia 10 marca 2015 roku, 23 marca 2015 roku przyznał powódce L. K. (1) 40.000 zł, a powódce M. K. 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną po śmierci H. K. (1) na podstawie art. 446 §4 kc. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania na podstawie art. 446 §3 kc. W przekonaniu pozwanego wypłacone dotychczas kwoty zadośćuczynienia wyczerpują w całości wszelkie roszczenia powódek w związku ze śmiercią H. K. (1).

W piśmie procesowym z dnia 08 sierpnia 2016 roku (k. 134- 140) powódki ustosunkowując się do treści odpowiedzi na pozew podtrzymały dotychczasowe stanowisko oraz wnioski zwarte w pozwie.

W dalszym roku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W dniu 16 listopada 2009 roku na drodze nr k-24 pomiędzy miejscowościami D.- L. miał miejsce wypadek drogowy na skutek którego H. K. (1) poniosła śmierć. Kierująca pojazdem P. S. naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez niezachowanie należytej ostrożności w trakcie jazdy, powodując w ten sposób nieumyślne u pasażerki kierowanego przez siebie pojazdu H. K. (1) obrażenia w postaci masywnego krwotoku wewnętrznego w wyniku którego w/w poniosła śmierć.

Dowód: kopia wyroku Sadu Rejonowego w(...) z dnia 03 lutego 2011 roku wydanego w sprawie II K (...) (k. 13- 13v), akt zgonu nr (...) (k. 14)

W dniu zdarzenia pojazd sprawcy wypadku był objęty ubezpieczeniem w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Okoliczności bezsporne

Na skutek zgłoszonej szkody, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany decyzją z dnia 10 marca 2015 roku uznał roszczenie L. K. (1) w wysokości 40.000 zł za szkodę powstałą w dniu 16 listopada 2009 roku z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, do przyznania odszkodowania tytułem znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej pozwany nie znalazł uzasadnienia. Decyzją z dnia 23 marca 2015 roku uznał roszczenie M. K. w wysokości 15.000 zł za szkodę powstałą w dniu 16 listopada 2009 roku z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

Dowód: zgłoszenie szkody (k. 17-19) decyzja z dnia 10 marca 2015 roku (k. 20), decyzja z dnia 23 marca 2015 roku (k. 21), pismo z dnia 31 marca 2015 roku (k. 22), pismo z dnia 23 kwietnia 2015 roku (k. 23- 24)

Zmarła H. K. (1) była dla powódki L. K. (1) i M. K. kolejno córką i siostrą. H. K. (1) w chwili śmierci miała 18 lat, wówczas uczęszczała do liceum, była uczennicą klasy maturalnej. Osiągała bardzo dobre wyniki w nauce, wykazywała min. uzdolnienia plastyczne, planowała rozpocząć studia w P. na kierunku psychologia.

W 2007 roku po starcie ojca i męża zmarła stanowiła wsparcie dla każdej z powódek. Dla L. K. (1) zmarła była wsparciem w rozwiązywaniu problemów życia codziennego. Z kolei dla młodszej o kilka lat siostry stanowiła ogromne wsparcie, pocieszała w chwilach smutku po starcie ojca.

Dowód: odpis skrócony aktu urodzenia nr (...) (k. 15), odpis skrócony aktu urodzenia nr (...) (k. 16), dyplomy, świadectwa (k. 30-35v), zeznania świadka M. R. (e-protokół z dnia 10 listopada 2016 roku k. 154), zeznania powódek (e-protokół z dnia 17 maja 2018 roku k. 272)

W momencie wypadku powódka L. K. (1) była wdową, samotnie wychowywała dwójkę dzieci. Powódka ma wykształcenie wyższe. Ówczesnie jak i do tej pory pracuje jako nauczyciel języka polskiego. Powódka M. K. w momencie wypadku miała 12 lat, była wówczas uczennicą szkoły podstawowej. Obecnie studiuje w P. zarządzanie kreatywne.

Dowód: zeznania powódek (e-protokół z dnia 17 maja 2018 roku k. 272)

Rodzina po śmierci ojca i męża przechodziła trudne chwile, L. K. (1) wraz z córkami zaczęły układać sobie życie na nowo. Niedługo po tym doszło do kolejnej tragedii, H. zmarła w wyniku wypadku samochodowego, co było kolejnym ciosem dla L. i M. K.. Większość obowiązków dotyczących organizacji pogrzebu przejął brat powódki, obecnie L. K. (1) niewiele pamięta z tamtego okresu.

Powódki oraz zmarła H. K. (1) spędzały wspólnie czas na wyjazdach, rozmowach, grach planszowych, wyjściach do kina, teatru, na basen. Powódka L. K. (1) zaciągała w pracy pożyczki by móc sfinansować atrakcyjne wspólne spędzanie czasu. Nadto siostry uczęszczały razem na spotkania grupy E., która prowadziła działalność kulturalną.

H. K. (1) była dla matki olbrzymim wsparciem po śmierci męża, pomagała w domu oraz młodszej siostrze, zarówno w szkole jak i pocieszała ją chwilach smutku po stracie ojca.

W chwili śmierci córki L. K. (1) utrzymywała siebie i córki z wynagrodzenia za pracę jako nauczyciel, nadto córki otrzymywały rentę rodzinną po ojcu. Powódka M. K. obecnie otrzymuje rentę rodzinną w wysokości około 1.160 zł miesięcznie.

Dowód: zeznania świadka M. R. (e-protokół z dnia 10 listopada 2016 roku k. 154), zeznania powódek (e-protokół z dnia 17 maja 2018 roku k. 272)

Po śmierci córki u L. K. (1) występowały objawy reakcji żałoby o cechach typowych związanych ze śmiercią członka rodziny. Zaburzenia emocjonalne związane z tragiczną śmiercią córki wywołały w przeszłości reaktywne występowanie objawów zaburzeń adaptacyjnych, jednak na chwilę obecną brak jest przewlekłości i utrwalenia procesu traumatycznego lub chociaż jego rezydualnych form.

Po śmierci siostry granice zdolności adaptacyjnych M. K. zostały przekroczone i powodowały występowanie objawów reakcji żałoby o cechach typowych. Obecnie u powódki występuje obraz kliniczny zaburzeń lękowych o łagodnym przebiegu. Na obraz kliniczny dolegliwości psychopatologicznych powódki M. K. po tragicznej śmierci siostry nakładało się w okresie powypadkowym tj. po dniu 16 listopada 2009 roku traumatyzujące doświadczenie związane z chorobą nowotworową i śmiercią ojca, których okoliczności zachodziły w nieodległym, poprzedzającym okresie. Powódkę z siostrą w okresie przed wypadkiem łączyły typowe rodzinne relacje. Zaburzenia emocjonalne związane ze śmiercią siostry nie wywołały u powódki długotrwałego lub trwałego uszczerbku na zdrowiu. Zaburzenia emocjonalne związane z tragiczną śmiercią siostry u powódki wywołały w przeszłości reaktywne występowanie objawów zaburzeń adaptacyjnych o łagodnym i krótkotrwałym nasileniu i pozostają z pewnością w ścisłym związku z chorobą i śmiercią ojca.

Dowód: zeznania biegłego sądowego M. P. (e-protokół z dnia 22 lutego 2018 roku k. 241), opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 28 czerwca 2017 roku (k. 181- 186), opinia sądowo- psychiatryczna z dnia 29 czerwca 2017

roku (k. 187- 190), opinia sądowo- psychiatryczna uzupełniająca z dnia 30 września 2017 roku (k. 206- 207), opinia sądowo- psychiatryczna uzupełniająca z dnia 30 września 2017 roku (k. 208)

Obecnie powódki cały czas przeżywają stratę córki i siostry. Obu trudno pogodzić się ze śmiercią H. K. (1). L. K. (1) kilka razy w tygodniu przejeżdża obok miejsca wypadku, przynajmniej raz w tygodniu odwiedza grób córki, przegląda stare zdjęcia, nie wychodzi z domu, ma sporadyczny kontakt z ludźmi poza pracą, poświęca się czytaniu książek, w ciągu tygodnia mieszka sama. Powódka M. K. obecnie mieszka i studiuje w P. na kierunku zarządzanie kreatywne. K. korzystała z wizyt u psychologa i psychiatry, zażywała przez rok po śmierci siostry lek A.. Obecnie jest niespokojna, czuje lęk że zostanie sama, do tej pory nie sypia w pokoju, który wcześniej dzieliła z siostrą.

Dowód: zeznania świadka M. R. (e-protokół z dnia 10 listopada 2016 roku k. 154), zeznania powódek (e-protokół z dnia 17 maja 2018 roku k. 272), zeznania biegłego sądowego M. P. (e-protokół z dnia 22 lutego 2018 roku k. 241), opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 28 czerwca 2017 roku (k. 181- 186)

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości Sądu. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sporządzone w sprawie opinie sądowo- psychiatryczne biegłego M. P. Sąd uznał za w pełni przydatne. Sąd nie miał też wątpliwości co do tego, że biegły posiada kompetencje i doświadczenie potrzebne do wydania opinii w sprawie. Opinie zostały sporządzone przez biegłego dysponującego wiedzą i doświadczeniem. Dodatkowo biegły w sposób wyczerpujący i stanowczy ustosunkował się do zarzutów strony pozwanej w treści opinii uzupełniających oraz zeznając przed Sądem. Wobec powyższego należało uznać, że żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów, które skutecznie podważyłyby prawidłowość i rzetelność opracowanej przez M. P. opinii, a wszystkie podniesione wątpliwości biegły rzeczowo i rzetelnie wyjaśnił, dlatego Sąd uznał opinię za w pełni przydatną.

Sąd zeznania świadka M. R. uznał za wiarygodne. Świadek zeznawał bardzo spontanicznie, chciał rzetelnie przekazać całą wiedzę jaką posiada. Wiedza świadka pochodziła zarówno z własnych obserwacji jak i relacji innych osób. Nadto świadek intensywnie uczestniczył w życiu powódek po śmierci H. K. (1), organizował pogrzeb, powódki przez krótki czas u niego pomieszkiwały. Do tej pory ma z powódkami częsty i dobry kontakt.

Sąd zeznania powódek uznał za wiarygodne. W trakcie zeznań powódkom towarzyszyły duże emocje, zeznawały spójnie i logicznie. Nadto treści ich zeznań znalazła potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Nadto jak wynika z art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia.

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel nie może przeciwko uprawnionemu do odszkodowania podnieść zarzutu naruszenia obowiązków wynikających z umowy lub ogólnych warunków ubezpieczenia przez ubezpieczającego lub ubezpieczonego, jeżeli nastąpiło ono po zajściu wypadku.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności decyzjami z dnia 10 marca oraz 23 marca 2015 roku przyznał na rzecz L. K. (1) odszkodowanie w kwocie 40.000 zł, a na rzecz M. K. 15.000 zł, pozwany w toku postępowania likwidacyjnego nie uznał żądań powódek ponad zasądzone kwoty, uznając je za wystarczające.

W przedmiotowym postępowaniu powódka L. K. (1) domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 90.000 zł, w tym 60.000 zł tytułem dopłaty do wypłaconego zadośćuczynienia przez pozwanego oraz 30.000 zł tytułem odszkodowania. Za pogorszenie sytuacji życiowej. Powódka M. K. domagała się zasądzenia kwoty 45.000 zł tytułem dopłaty do zadośćuczynienia wypłaconego do tej pory przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 446 § 3 kc Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli wskutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej, a nadto zgodnie z treścią § 4 Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przepis art. 446 § 4 kc daje podstawę do zasądzenia zadośćuczynienia z powodu krzywdy polegającej na cierpieniach psychicznych wywołanych śmiercią osoby najbliższej. Na rozmiar krzywdy, o której mowa w tym przepisie, mają wpływ przede wszystkim: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolność do jej zaakceptowania, wiek pokrzywdzonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 02 lutego 2018 roku, I ACa 786/17).

Odszkodowanie przewidziane w art. 446 § 3 kc służy zrekomensowaniu – choćby częściowemu – uszczerbku szczególnego rodzaju w postaci znacznego pogorszenia sytuacji życiowej wskutek śmierci osoby najbliższej, a nie naprawieniu tradycyjnie rozumianej szkody. Przez sytuację życiową, w rozumieniu art. 446 § 3 KC, należy rozumieć ogół czynników składających się na położenie jednostki, także trudno wymierzalne wartości ekonomiczne. Pogorszenie sytuacji życiowej polega więc nie tylko na pogorszeniu obecnej sytuacji materialnej, ale także na utracie realnej możliwości samej stabilizacji warunków życiowych lub ich realnego polepszenia w przyszłości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 grudnia 2017 roku, I ACa 655/17).

Powódki stale zamieszkiwały ze zmarłą, ich więzi były typowe dla relacji rodzinnych. Niewątpliwie zmarła stanowiła wsparcie dla powódek po śmierci męża i ojca w 2007 roku, przechodziły wtedy trudny czas. We trójkę mogły liczyć tylko na siebie, i stanowiły dla siebie wsparcie. Zmarła z uwagi na swój wiek stanowiła dla matki towarzysza rozmów i wsparcie w rozwiązywaniu problemów dnia codziennego. Powódki z H. K. (1) miały dobre relacje, wspólnie spędzały wolny czas, przeznaczając go min. na kino, basen, wspólne gry, wyjazdy.

Powódki bardzo przeżywały okoliczności śmierci H., która zginęła tragicznie w wypadku samochodowym, doznała wielonarządowych obrażeń i jej śmierć była wyjątkowo drastyczna. H. K. (1) była młodą osobą wchodzącą dopiero w dorosłe życie. Powódki nie mogą się pogodzić do tej pory ze stratą, L. K. (1) zeznała iż, dla niej okres żałoby trwa cały czas, nie jest w stanie zapomnieć, każdego dnia myśli o zmarłej córce. H. K. (1) pozostaje w pamięci członków rodziny, którzy często chodzą na jej grób.

Samo relacjonowanie okoliczności związanych ze śmiercią H. mimo upływu blisko 10 lat nadal budzi duże emocje u każdej z powódek, o czym Sad przekonał się w trakcie składania przez nie zeznań. Niewątpliwie ból i cierpienie towarzyszą im do tej pory z powodu straty bliskiej osoby.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, iż powódkom w realiach rozpoznawanej sprawy przysługuje roszczenie z art. 446 § 4 kc jako rekompensujące wcześniejszą utratę członka rodziny tj. córki i siostry H. K. (1).

Sąd uznał, że adekwatnym zadośćuczynieniem dla powódki L. K. (1) będzie kwota 80.000 zł, natomiast dla powódki M. K. kwota 40.000 zł. Tak ustalone zadośćuczynienie uwzględnia wszystkie okoliczności niniejszej sprawy i jest odpowiednie do krzywdy i cierpień powódek.

Sąd uwzględniając wypłacone do tej pory zadośćuczynienie w kwocie 40.000 zł na rzecz L. K. (1) zasądził od pozwanego na jej rzecz tytułem zadośćuczynienia kwotę 40.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty, a w pozostałej części powództwo oddalił.

Sąd uwzględniając wypłacone do tej pory zadośćuczynienie w kwocie 15.000 zł na rzecz M. K. zasądził od pozwanego na rzecz powódki M. K. tytułem zadośćuczynienia kwotę 25.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty, w pozostałej części powództwo oddalił.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie albowiem żądanie powódek uznał za wygórowane.

Nadto Sąd nie uwzględnił żądania powódki L. K. (1) wywiedzonego na podstawie art. 446 §3 kc. Zmarła w chwili śmierci była uczennicą liceum, nie pracowała, na stałe nie dokładała się do budżetu domowego. Nadto z uwagi na śmierć ojca pobierała rentę rodzinną. Dlatego nie można mówić o pogorszeniu się dotychczasowej sytuacji materialnej powódki. L. K. (1) podniosła, iż z uwagi na śmierć córki utraciła szansę na wsparcie finansowe w wykształceniu młodszej z córek. Jak powódki zeznawały H. K. (1) po ukończonych studiach miała pomagać matce i siostrze aby ta zdobyła wykształcenie. Jednocześnie podkreślały iż, niewątpliwie H. założyłaby własną rodzinę i miała dzieci.

W pierwszej kolejności Sąd pragnie zważyć, iż powódka M. K. była młodsza od siostry o 6 lat. W chwili śmierci H. K. (1) jej siostra M. nie miała sprecyzowanych planów na przyszłość i trudno zakładać, że już wtedy H. K. (1) deklarowała pomoc w jej utrzymaniu w okresie studiów. Trudno na chwilę obecną zakładać jak ułożyłoby się życie H. K. (1) i czy byłaby ona w stanie wspierać finansowo swoją rodzinę generacyjną. Nadto w obliczu planów H. założenia rodziny w pierwszej kolejności musiałaby pokrywać jej koszty utrzymania. Trudno uznać aby H. K. (1) miała możliwość udzielenia istotnego wsparcia finansowego matce i siostrze. W chwili śmierci H. K. (1) to ona pozostawała na utrzymaniu matki L. K. (1) gdyż nie miała stałego źródła dochodu, uzyskiwała dodatkowo rentę rodzinną po ojcu. Powódka L. K. (1) ponosiłaby także w niedalekiej przyszłości dodatkowe koszty utrzymania córki w chwili podjęcia nauki na studiach. Niewątpliwie musiałaby ponosić koszty wynajmu mieszkania, pokoju w siedzibie uczelni. H. ponadto prowadziłaby także odrębne gospodarstwo domowe co z pewnością także zwiększyłoby koszty utrzymania rodziny. W tej sytuacji trudno w ocenie Sadu uznać, iż śmierć H. K. (2) pogorszyła sytuację materialną powódki L. K. (2).

Nadto należy także zważyć, że powódka M. K. obecnie uzyskuje rentę rodzinną w kwocie około 1.160 zł, po zmarłym w 2007 roku ojcu, która w znacznym zakresie pokrywa jej podstawowe potrzeby. L. K. (1) uzyskuje dochód netto około 4.500 zł miesięcznie, z której to kwoty musi utrzymać siebie i córkę w pozostałym zakresie. Powódka ponosi typowe koszty utrzymania siebie i córki, poza kosztami wakacji nie ponosi innych nadzwyczajnych wydatków.

W ocenie Sądu powódka L. K. (1) nie spełnia przesłanek pozwalających uwzględnić jej roszczenie wywiedzione na podstawie art. 446 §3 kc, wobec czego Sąd powództwo w tym zakresie oddalił.

W piśmie z dnia 12 lutego 2015 roku, skierowanym do pozwanego, pełnomocnik powódek wniósł o wypłatę zadośćuczynienia na podstawie art. 446 §4 kc w kwocie 120.000 zł na rzecz L. K. (1) oraz w kwocie 80.000 zł na rzecz M. K.. Nadto wniósł o wypłatę odszkodowania na podstawie art. 446 §3 kc na rzecz L. K. (1) w kwocie 50.000 zł. Wypłata miała nastąpić w terminie 30 dni. Wobec czego Sąd zasądził ustawowe odsetki od dnia 13 marca 2015 roku tj. dnia następnego po upływie terminu wypłaty żądanego odszkodowania.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc rozdzielając je stosunkowo w oparciu o wynik niniejszego postępowania. Żądanie L. K. (1) zostało uwzględnione w 44% albowiem z żądanej kwoty 90.000 zł Sąd zasądził na jej rzecz 40.000 zł, natomiast żądanie M. K. w 56% albowiem z żądanej kwoty 40.000 zł Sąd zasądził na jej rzecz 25.000 zł. Na podstawie art. 108 §1 kpc Sąd pozostawił szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Hanna Ratajczak